

Η ΣΕΛΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΜΟΡΩ

Η ΚΛΩΣΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ἡ Ἁγία Οἰκογένεια ἔφευγε πρὸς τὴν Αἴγυπτο...

Οἱ ὁδοιπόροι περνούσαν ἀπὸ μιὰ χώρα ἀγρονη. Ἡ ἀπέραντη μοναξιά, πού τοὺς περιτριγύριζε, ἔκανε τὴν καρδιά τους νὰ τρέμη ἀπὸ φόβο. Ἄγγελοι τοὺς συνάδευαν στὴν κουραστική αὐτὴ πορεία μὲ τὸ γαϊδουράκι. Ἡ ἀόρατος παρουσία τους παρηγοροῦσε κάπως τοὺς στρατοκόπους, γιατί ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ Θεὸς δὲν τοὺς εἶχε ἐγκαταλείψει. Ὡστόσο, ὁ ἥλιος τοὺς ἔψηνε τὴν ἡμέρα, τὴ νύχτα ξεπαγιαζαν ἀπὸ τὸ κρύο —καὶ τὸ μέλλον ὠρθωνόταν ἀπειλητικὸ μπροστὰ τους...

Ἐσεῖς, μικροὶ μου ἀναγνώσται, πού κοιμόσαστε στὰ κρεβάτακια σας, θὰ λυπηθῆτε τὸν Χριστὸ πού δὲν εἶχε οὔτε δωμάτιο, οὔτε κούνια, οὔτε τίποτα. Μαζεμένος στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του, πού προχωροῦσε καθάλλα στὸ γαϊδουράκι, λικνιζόταν ἀπὸ τὸ ρυθμικὸ βάδισμα τοῦ ὑποζυγίου, χωρὶς νὰ παραπονιέται... Δὲν ἤθελε, βλέπετε, σὰν καλὸ παιδί πού ἦταν, νὰ δυσαρεστήσῃ τὴν μητέρα του. Μὰ ὅταν τὸ γαϊδουράκι ἀνοίγε περισσότερο τὸ βῆμα του, ὅταν ὁ ἄνεμος φυσοῦσε πιὸ δυνατὰ ἢ ὅταν ἀκουγότανε πέρα μακριὰ τὸ μούγκρισμα κανενὸς θηρίου, τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἔπαιρνε ἔκφρασι τόσο σοβαρῆ, ὥστε ἡ Παναγία τὸν ἔσφιγγε μὲ ἀπελπισία στὴν ἀγκαλιά της ἐνῶ οἱ ἄγγελοι ξεδίπλωναν ἀπάνω του τὰ φτερά τους γιὰ νὰ τὸν προστατέψουν...

Στὴν ἀρχή, οἱ ὁδοιπόροι δὲν μιλοῦσαν, γιατί βιαζόντουσαν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ μέρη... Μὰ ὁ Ἰωσήφ κουράστηκε ἀπὸ τὴν πεζοπορία. Ἀναγκαζότανε ν' ἀκουμπᾶ στὰ καπούλια τοῦ γαϊδουριοῦ γιὰ νὰ μὴ πέσῃ κάτω ἀπὸ τὴν ἐξαντλησι... Ἡ Μαρία ἀνησύχησε καὶ τοῦ εἶπε νὰ σταθοῦν λίγο, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν.

— Δὲν μπορούμε νὰ σταματήσουμε! φώναξε ὁ Ἰωσήφ. Ἡ ἀλήθεια, βέβαια, εἶνε ὅτι τὰ πόδια μου ματώσανε... μὰ πρέπει νὰ συνεχίσουμε τὸ δρόμο μας... Ἐσὺ πῶς εἶσαι, Μαρία; Μήπως κρυώνῃ τὸ παιδί;

— Ὁχι, ὄχι, εἶμαστε πολὺ καλά... Φοβᾶμαι, ὅμως, γιὰ σένα... Ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ σταθοῦμε, πάρε τοὐλάχιστον τὴ θέσι μου στὸ γαϊδουράκι... Θὰ ἤθελα νὰ περπατήσω λίγο γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν τὰ πόδια μου.

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, Μαρία! ψιθύρισε ὁ Ἰωσήφ. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ σ' ἀφήσω νὰ περπατᾶς μὲ τὰ πόδια...

Ἡ Παναγία ἀναστέναξε:

— Μὲ πειράζει, ξέρεις, πού μένω μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια, δίχως νὰ μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω σὲ τίποτε...

Ξαφνικά, ἡ Μαρία θυμήθηκε ὅτι εἶχε κρεμάσει στὴ σέλλα ἕνα κομμάτι πανί, πού τῆς εἶχαν χαρίσει οἱ Μάγοι. Καὶ ἐπειδὴ δὲν πρόλαβε, φεύγοντας, νὰ πάρῃ μαζί της φασκιές, σκέφτηκε νὰ κόψῃ τὸ πανί καὶ νὰ ράψῃ ζεστὰ σκεπάσματα γιὰ τὸν Ἰησοῦ. Πῆρε, λοιπόν, μιὰ βελόνα, ἔσχισε ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ πανί —ἀφοῦ τοποθέτησε ἀνασταυτικὰ τὸν Χριστὸ στὰ γόνατά της— κι' ἐτοιμαζότανε νὰ τὸ ράψῃ. Εἶδε, ὅμως, τὸν Ἰωσήφ ἐξαντλημένο ἀπὸ τὴν πεζοδρομία

καὶ τὸν γιό της μ' ἔκφρασι σοβαρότητος στὸ πρόσωπο καὶ σκέφτηκε ὅτι ἴσως μὲ τὸ τραγοῦδι νὰ τοὺς ἔκανε νὰ εὐθυμήσουν...

Καὶ ἡ Παναγία ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ὁ Ἰησοῦς χαμογέλασε ἀμέσως, ὁ Ἰωσήφ φάνηκε σὰν νὰ ξεκουράστηκε —καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ γαϊδουράκι ἀνοίξε περισσότερο τὸ βῆμα του.

Ὅταν ἡ Μαρία τελείωσε τὸ τραγοῦδι της, ὁ ἄνεμος πῆρε ἀπὸ τὴν βελόνα της τὴν κλωστή πού ἔμεινε. Ἡ Παναγία ἐτοίμασε ἄλλη κλωστή καὶ τὴν ἔκοψε μὲ τὰ δόντια της, κατὰ τὴν συνήθειά της...

— Δὲν φαντάζεσαι, Μαρία, πόσο μὲ δροσιζεῖ τὸ τραγοῦδι σου! τῆς εἶπε ὁ Ἰωσήφ. Μοῦ δίνει καινούργιες δυνάμεις... Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ μπορούσα νὰ πάω μὲ τὰ πόδια καὶ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου, ἀκούγοντας ἀπὸ τὰ χεῖλη σου τραγοῦδια τόσο γλυκά...

Ἡ Παναγία, εὐχαριστημένη ἐπειδὴ μπορούσε νὰ προσφέρῃ κάποια ὑπηρεσία στὸν σύντροφό της, ἄρχισε νὰ λέῃ ἕνα ἄλλο τραγοῦδι... Καὶ ὅταν τελείωσε κι' αὐτὸ, ὁ ἄνεμος πῆρε καὶ πάλι τὴν κλωστή πού ἔμεινε στὰ χεῖλη της...

Καὶ ὅσο βάσταξε ἡ Φυγὴ τῆς Ἁγίας Οἰκογένειας, ἡ Μαρία δὲν ἔπαυε νὰ τραγουδᾷ καὶ νὰ ράβῃ... Καὶ ὁ ἄνεμος ἔπαιρνε τὶς κλωστὲς πού ἔμειναν στὰ χεῖλη της καὶ τὶς μετέφερε στὰ φτερά του πέρα, μακριὰ...

Τέλος, ἔφτασαν στὶς ὄχθες ἑνὸς μεγάλου ποταμοῦ.

— Θὰ εἶνε ὁ Νεῖλος, εἶπε ὁ Ἰωσήφ.

Προχώρησαν ἀκόμα λίγο καὶ βρέθηκαν κάτω ἀπὸ τὴν Σφιγγα. Ἐκεῖ κοντὰ, ὅμως, ὑπῆρχε κι' ἕνα ποτάμι γεμᾶτο κροκοδείλους. Ὁ Ἰωσήφ φοβήθηκε νὰ κατασκηνώσουν ἐκεῖ. Μὰ οἱ ἄγγελοι τὸν καθυσόχασαν:

— Πέσετε νὰ κοιμηθῆτε, τοῦ εἶπαν. Ἐμεῖς θὰ σᾶς προστατεύουμε...

Ὁ Ἰωσήφ ἔστησε τότε μιὰ πρόχειρη σκηνή, μὲ τὴν βοήθεια τῆς Παναγίας. Ἀναψαν μιὰ καλὴ φωτιά καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ἡ Παναγία κοιμότανε βαθεῖα μὲ τὸν Ἰησοῦ στὴν ἀγκαλιά της... Ὁ Ἰωσήφ πλάγιασε κι' αὐτὸς καὶ ὁ ὕπνος δὲν ἄργησε νὰ κλείσῃ τὰ βλέφαρά του...

Ἡ νύχτα ἦταν γαλήνια. Τ' ἀστέρια ἔλαμπαν στὸν οὐρανὸ σὰν μάτια ἀγγέλων. Ἡ φωτιά ἀργόσβυνε, ἀφήνοντας ν' ἀνεβαίνῃ ψηλὰ ἕνας καπνὸς ἐλαφρὸς σὰν πρωινὴ ὁμίχλη. Ἐνα φωτοστέφανο περιέβαλλε τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ Χριστοῦ. Καὶ πίσω ἀπὸ τὴν φεγγοβολή αὐτὴν, ἡ αἰνιγματικὴ μορφή τῆς Σφιγγὸς ἔμοιαζε σὰν νὰ ρωτοῦσε τὸ στερέωμα νὰ μάθῃ ποῖο ἦταν τὸ θαυμαστὸ παιδί, πού ἦρθε νὰ ζητήσῃ καταφύγιο κάτω ἀπὸ τὸν πέτρινο ὄγκο της...

Σὲ λίγο, σμῆνος ὀλόκληρο ἀπὸ πεταλοῦδες καὶ πουλιὰ ἄρχισαν νὰ πετοῦν γύρω ἀπὸ τὴν Ἁγία Οἰκογένεια. Πλῆθος κροκοδείλοι βγήκανε ἀπὸ τὰ θολὰ νερά τοῦ Νεῖλου καὶ ἄρχισαν νὰ προχωροῦν σιγά-σιγά πρὸς τὴν κατασκήνωσι. Οἱ ἵπποπόταμοι καὶ οἱ ρινόκεροι ἀκολούθησαν τοὺς κροκοδείλους. Πρὶν περάσῃ πολλὴ ὥρα, ἕνας κύκλος ἀπὸ ἄγρια θηρία εἶχε σχηματισθῆ γύρω ἀπὸ τοὺς φυγάδας. Ὅλα

τά ζωά της έρημου τρεσανε προς τὰ ἐκεῖ. Κι' ἕνα πελώριο λιοντάρι εἶχε καρφώσει τὰ πράσινα μάτια του στὸν Χριστό.

— Μὰ ποῖο εἶνε τὸ παιδί αὐτὸ, ποῦ ἔχει μέτωπο λαμπερὸ σὰν τὸν ἀποσπερίτη; ρώτησε τὸ λιοντάρι τὸ γαϊδουράκι, ποῦ εἶχε ξυπνήσει κείνη τὴ στιγμή.

— Τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε ὁ Χριστός! ἀποκρίθηκε τὸ γαϊδουράκι, τρέμοντας ὀλόκληρο. Εἶνε μὲ τὴν μητέρα του, τὴν Παναγία, τὸν πατέρα του, τὸν Ἰωσήφ κι' ἐμένα, τὸ γαϊδουράκι τους... Μὴ μὲ φᾶς, σὲ παρακαλῶ πολὺ, λιονταράκι μου...

Μὰ τὸ λιοντάρι δὲν φαινότανε νάχη κακοὺς σκοπούς...

— Τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε ὁ Χριστός! ἐπανέλαβαν ὅλα μαζὺ τὰ θηρία. Δὲν πρέπει νὰ κάνουμε θόρυβο, γιὰ νὰ μὴ τὸν ξυπνήσουμε...

Καί, ὡς τὰ χαράματα, τὰ ζωά ἔμειναν ἐκεῖ, ἀποθαυμάζοντας σιωπηλὰ τὸν ἀποκοιμισμένο Χριστό.

Ὅταν ξημέρωσε, ὁ Ἰωσήφ φοβήθηκε βλέποντας γύρω του τόσα θηρία. Πῆρε τὸ ραβδί του γιὰ νὰ τὰ διώξη. Κανένα, ὅμως, ἀπὸ τ' ἄγρια ζωά δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Τὸ λιοντάρι, μάλιστα, θέλησε νὰ ἐξηγήσῃ στὸν Ἰωσήφ τὸ λόγο τῆς παρουσίας τους... Μὰ ὁ πατέρας τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶχε μάθει τὴ γλῶσσα τῶν θηρίων. Καὶ χύμησε ἀπάνω τους μὲ σηκωμένο τὸ ραβδί.

Στὸ μεταξὺ ξύπνησε ἡ Παναγία ἀπὸ τὴν φασαρία ποὺ γινότανε καὶ ὁ Χριστὸς ἄρχισε νὰ κλαίη... Καὶ τότε μονάχα ἀπομακρύνθηκαν τὰ θηρία, γιὰ νὰ μὴν κάνουν τὸ μικρὸ Ἰησοῦ νὰ κλαίη...

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα...

Ἡ Παναγία, θλιμμένη πλέον Μητέρα, κλαίει στὰ πόδια ἑνὸς σταυροῦ... Τὰ σπαραχτικά ξεφωνητά της καὶ τ' ἀναφυλλητά της συνοδεύουν τὴν ἐπιθανάτιο ἀγωνία τοῦ παιδιοῦ της, ποῦ τὸ ἐγκατέλειψαν οἱ ἄνθρωποι στὸ μαρτύριό του, ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς — γυμνὸ, ταπεινωμένο στὴν κορυφὴ τοῦ φριχτοῦ Γολγοθᾶ...

Ἡ κλωστὲς, ποῦ σκόρπιζε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἡ Παναγία, κατὰ τὴν φυγὴ πρὸς τὴν Αἴγυπτο, ἐνῶ ἔρραβε τὶς φασκιὲς τοῦ Χριστοῦ, συγκεντρώθηκαν ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἀκούγοντας τὸ παράπονό της. Καὶ τὰ νήματα αὐτά, ποῦ δὲν σκέπασαν τὸν Ἰησοῦ ὅταν ἦταν βρέφος, περιτυλίχθηκαν γύρω του σὰν σάββανο τώρα ποῦ βρισκότανε στὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου του... Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, ἕνα λεπτὸ ὑφάδι εἶχε σκεπάσει ἀπὸ πάνω ὡς κάτω τὸ σκελετωμένο σῶμα τοῦ Χριστοῦ...

Ξαφνικά, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ σάβανο:

— Νήματα ποῦ σᾶς ὕφανε τὸ χέρι τῆς Παναγίας, κλωστὲς ποῦ σᾶς ἔπλεξε μιὰ μεγάλη ἀγάπη, ἀφήστε με ἐμένα καὶ πηγαίνετε νὰ ντύσετε καὶ νὰ ζεστάνετε τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς γυμνοὺς, αὐτοὺς ποῦ δὲν ἔχουν νὰ φορέσουν τίποτα ἀπάνω τους!...

Καὶ ἀπὸ τὴν μακρυνὴ ἐκείνη ἐποχὴ, καὶ ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ στὴ Δύσι, ἡ κλωστὲς τῆς Παναγίας πετοῦν πάντα καὶ πάνε ἀκατάπαυστα ἐκεῖ ποῦ τίς καλεῖ ἡ ἀνθρώπινη φτώχεια...

Τὸ φθινόπωρο, ὅταν βλέπετε τὶς μεταξωτὲς αὐτὲς κλωστὲς νὰ πετοῦν στὸν ἀέρα, συλλογισθῆτε, ἀγαπημένα μου παιδιὰ, ὅτι ἔρχεται ὁ χειμώνας, ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ ποῦ θὰ τρέμουν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ δώστε τους κάτι νὰ ντυθοῦν — γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας!...

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΥΠΕΡΑΙΩΝΟΒΙΟΙ

Κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή, ὁ Ἀδάμ ἔζησε 930 ἔτη, ὁ Σὴθ 912, ὁ Ἐνῶχ 955, ὁ Κάϊν 919, ὁ Μαθουσάλας 969, ὁ Νῶε 950, ὁ Σὴμ 600, ὁ Ἀβραάμ 275, ὁ Ἰσαὰκ 180, ὁ Ἰακώβ 147, ὁ Ἰωσήφ 110, ὁ Ἰώβ 217, ὁ Μωϋσῆς 120 καὶ ὁ Ἀαρὼν 110 ἔτη. Ἐκ τῶν νεωτέρων δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν ὡς μακροβιώτεροι ὁ Ἐπιμενίδης ὁ Κρήσιος, ὁ ὁποῖος ἔζησε 157 ἔτη, ὁ Ἰπποκράτης 104, ὁ Δημόκριτος 104, ὁ Σόλων, ὁ Θαλῆς, ὁ Πιττακὸς 100, ὁ Κτησίβιος 184, ὁ Ἰερώνυμος 104, ὁ Ἀνακρέων 130, ὁ Ἀσκληπιάδης 150. Ἐπίσης ὁ μουσικὸς Ξενόφιλος σὲ ἡλικία 130 ἐτῶν φαινόταν μόνον πενητηκοντούτης. Ὁ Ἀτίλας ἀπέθανε τὴν πρώτη νύχτα τῶν γάμων του σὲ μιὰ κραιπάλη εἰς ἡλικίαν 124 ἐτῶν καὶ ὁ ἡγεμὼν τῆς Πολωνίας Πιάστ ἔζησε 120 χρόνια!...

Μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Ἀθήναι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
Μία μεγαλειώδης δημοσιο-
γραφικὴ ἐπιτυχία.
Ἕνας καταπληκτικὸς δημο-
σιογραφικὸς δρίαμβος:

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ!...

Ὅλες ἡ δραματικὲς, ὅλες ἡ
τρυφερὲς, ὅλες ἡ σπαρακτι-
κὲς λεπτομέρειες τοῦ περι-
παδεστάτου εἰδυλλίου τοῦ
παραιτηθέντος Βασιλέως

ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ

καὶ τῆς γοητευτικῆς Κανα-
δῆς, τῆς ὠραίας καὶ σαγη-
νευτικῆς

Κ. ΣΙΜΠΣΟΝ

Ἐπὶ τῇ βάσει ἀκριβεστάτων πληροφοριῶν
τὰς ὁποίας συνεκέντρωσε διὰ τὸ «Μπουκέ-
το» ὁ ἐν Λονδίῳ ἀντιπρόσωπός μας κ. Βάλ-
τερ Μέρεντιθ.

Ἀκριβῆς καὶ συναρπαστικὴ ἐξιστόρησις
τῆς αἰσθηματικῆς ἱστορίας τοῦ λαοφιλεστά-
του Βασιλέως καὶ τῆς ἔλκυστικῆς Ἀμερικανί-
δος, μὲ πλοῦτον

ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ

ἃ ὁποῖα ἠγοράσθησαν εἰς τὴν ἀγγλικὴν
πρωτεύουσαν διὰ λογαριασμὸν τοῦ περιοδι-
κοῦ μας.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ
ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
Οὐδέποτε ἑλληνικὸν Περι-
οδικὸν ἐπέτυχε μεγαλύτερον
δρίαμβον.